

Küçük Porsuğun Arkadaşı

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Porsuğun Arkadaşı

Aysel Banu YAVUZAL

Uzun ağaçların fısıldaştığı, eğrelti otlarının yapraklarını açtığı ormanlık alanın tam ortasında küçük bir porsuk yaşırdı. Gri tüyleri, siyah-beyaz çizgili bir yüzü ve büyükannesinin ördüğü yumuşacık hardal sarısı bir atkısı vardı. Her gün kitaplarla dolu küçük kahverengi çantasını taşıyarak patikalarda tek başına dolaşırdı. Hikâyeleri çok severdi ama paylaşacak kimsesi yoktu. "Bir hikâye paylaşılınca daha tatlı olur," diye iç çekerti.

Serin bir sonbahar sabahı, küçük porsuk büyük bir meşe ağacının altına oturmuş, uzak diyarlar hakkında bir resimli kitap okuyordu. Rüzgâr yaprakları hışırdatıyor, meşe palamutları patır patır düşüyordu. Her sayfayı yavaşça çeviriyor, resimlerin tadını çıkarıyordu. Ama içi biraz boştu. "Keşke birlikte okuyacak bir arkadaşım olsaydı," dedi yumuşak bir sesle. Ormanlık alan sessizdi ve küçük porsuk kendini çok küçük ve çok yalnız hissediyordu.

Tam o sırada bir yaprak yığınınından hışırtı sesi geldi. İçinden minicik bir kirpi fırladı! Kırmızı örgü ponponlu bir şapka takmış, minik yeşil bir sırt çantası taşıyordu. Kahverengi dikenleri kabarmış, parlak gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. "Merhaba!" dedi neşeyle. "Güzel bir hikâye arıyorum. Nerede bulabileceğimi biliyor musun?" Porsuğun gözleri kocaman açıldı. "Benim bir sürü hikâyem var!" dedi. "Benimle okumak ister misin?"

Kirpi minik patilerini birbirine vurdu. "Çok isterim!" diye haykırdı. Porsuğun yanına oturdu ve cesur bir fare hakkındaki bir hikâyeyi okudular. Resimlere güldüler ve karakterlere sesler uydurdular. Öğleden sonra su gibi akıp geçti. Güneş batmaya başladığında kirpi, "Bu şimdiye kadarki en güzel gün!" dedi. "Yarın yine birlikte okuyabilir miyiz?" Porsuk başını salladı. "Evet, lütfen!" dedi, kalbi sevinçle doluydu.

Ertesi gün kirpi, kitaplarla dolu minik yeşil sırt çantasıyla geldi. "Ben de bazı hikâyeler getirdim!" dedi. Porsuk gülümsedi. "Okuyacak özel bir yer bulalım," diye önerdi. Geniş dalları ve dibinde bir oyuk olan büyük, dost canlısı bir ağaç bulana kadar ormanlık alanda dolaştılar. "Burası bizim okuma odamız olabilir!" dedi kirpi. "Ama biraz sıcaklık gerekiyor."

Böylece iki arkadaş işe koyuldu. Küçük porsuk yumuşak kuru yapraklar topladı, kirpi ise dallar ve yosun topladı. Yaprakları sıcacık bir yastık haline getirdiler, dalları da kitapları için küçük raflar olarak ördüler. Porsuk atkısını bir dala asarak perde yaptı. "Giderek bir eve benzemeye başladı!" dedi kirpi, çalışırken ponponlu şapkası sallanıyordu. Kıkırdayarak ileri geri koşturup durdular.

Bütün öğleden sonra çalıştılar ve yavaş yavaş büyük ağacın altındaki oyuk sıcak bir okuma odasına dönüştü. Oturmak için bir yaprak yastık, kitaplar için dal raflar ve örülmüş otlardan yapılmış küçük bir pencere vardı. Porsuk çantasını rafa yerleştirdi. "Artık bütün hikâyelerimiz için bir yerimiz var," dedi. Kirpi başını salladı. "Ve bizim için de bir yer," diye ekledi. Birlikte oturup yaptıkları işe hayranlıkla baktılar.

O günden sonra her öğleden sonra iki arkadaş okuma odalarında buluştu. Porsuk bir resimli kitap çıkarır, kirpi de sırt çantasından bir hikâye seçerdi. Ejderhalar ve prensesler, ormanlar ve okyanuslar hakkında okurlardı. Bazen kirpi bölümleri canlandırır, porsuk da o kadar çok gülerdi ki yuvarlak göbeği hoplardı. "Sen en iyi hikâye anlatıcısısın," dedi ona. "Sen de en iyi dinleyicisin," diye yanıtladı kirpi.

Bir g n kirpi kış hakkında bir kitap getirdi. "Bak," dedi, kar tanelerinin resmini g stererek. "Kış yakında geliyor. Hava soğuk ve karlı olacak. Yine birlikte okuyabilecek miyiz?" Porsuk okuma odalarına g z gezdirdi. "Daha da sıcak yapabiliriz," dedi. "Soğuğ  dışarıda tutmak i in daha  ok yaprak ve dal toplayabiliriz. Ve b t n kış boyunca okuyabiliriz!" Kirpinin g zleri parladı. "Kulağ  harika geliyor!"

Böylece daha çok yaprak ve dal topladılar. Duvarlardaki boşlukları yosunla doldurdular ve zemin için kalın bir yaprak halı yaptılar. Porsuk yuvasından küçük bir fener getirdi, kirpi de yastık için yumuşak bir yosun parçası buldu. "Artık kışa hazırız," dedi porsuk. "Ve birbirimiz varız," dedi kirpi. Gülümsediler ve kar ayısı hakkında bir hikâye okumak için oturdular.

Dışarıda ilk kar taneleri usulca düşmeye başladı. Rüzgâr soğuk esiyordu ama okuma odasının içinde fener sıcacık parlıyordu. Porsuk ve kirpi porsuğun sarı atkısına sarınmış, birbirine sokulmuş oturuyorlardı. Karda bir arkadaş bulan cesur küçük bir tavşan hakkında bir hikâye okudular. "O tavşan şanslı," dedi kirpi. "Biz de öyleyiz," dedi porsuk. "Birbirimiz varız ve hikâyelerimiz var."

Karlı bir öğleden sonra kirpi minik yeşil sırt çantasını açtı ve yepyeni bir kitap çıkardı. "Bunu özel bir gün için saklamıştım," dedi. "Arkadaş olan bir porsuk ve bir kirpi hakkında." Porsuğun gözleri kocaman açıldı. "Bu tıpkı bizim gibi!" diye haykırdı. Kitabı birlikte okudular ve porsuk içinde sıcacık bir parıltı hissetti. "Arkadaşlık en güzel hikâye," dedi. Kirpi başını salladı. "Ve onu birlikte yazıyoruz."

Kış giderek soğudu ama iki arkadaş sıcacık ve mutlu kaldılar. Sırayla yüksek sesle okudular ve en sevdikleri hikâyeleri paylaştılar. Bazen sadece oturup rüzgârı dinlediler, minik fincanlardan sıcak meşe palamudu çayı yudumladılar. Porsuk artık yalnız olmadığını fark etti. "Eskiden kışın hüzünlü bir zaman olduğunu düşünürdüm," dedi. "Ama şimdi en sevdiğim mevsim, çünkü sen varsın." Kirpi gülümsedi. "Benim de sen varsın."

Bir akşam, dışarıda kar yığınları yükselirken porsuk sıcacık okuma odalarına göz gezdirdi. Fenerin ışığı dal rafların üzerinde dans ediyor, yaprak yastık yumuşak ve sıcak hissettiriyordu. Bu kışın öncekilerden ne kadar farklı olduğunu düşündü. "Arkadaşlık huzur getirir," dedi yumuşak bir sesle. "En soğuk günlerde bile." Kirpi daha da sokuldu. "Ve sıcak günleri daha da sıcak yapar," diye ekledi. Kar yağışını izleyerek mutlu bir sessizlik içinde oturdular.

Kirpi bütün mevsim boyunca birlikte okuyacağı sevgi dolu bir arkadaş buldu. Artık hikâyeleri tek başına aramak zorunda değildi. Birlikte sadece bir okuma odası değil, ormanlık alanı sıcaklıkla dolduran bir arkadaşlık da kurmuşlardı. "Yarın ne okuyalım?" diye sordu porsuk. "Yeni bir şey," dedi kirpi. "Harika bir şey." Her günün arkadaşlar arasında paylaşılan yeni bir hikâye ve yeni bir macera getireceğini bilerek gülümsediler.

Ve böylece küçük porsuk ile küçük kirpi ormanlık alanda mutlu mesut yaşadılar. Büyük ağacın altındaki okuma odaları bütün kış sıcacık kaldı ve arkadaşlıkları her çevirdikleri sayfayla daha da güçlendi. Porsuk arkadaşlığın huzur getirdiğini öğrendi, kirpi ise bütün mevsim boyunca birlikte okuyacağı sevgi dolu bir arkadaş buldu. Ve eğer bir gün o ormanlık alanda dolaşırsanız, belki de onları bir hikâye üzerine gülerken, sıcacık ve mutlu bir arada duyabilirsiniz.